गोपीचंद राजानुं नाटक.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

બુકસેલર માધવજી પ્રેમજી.

પ્રત ૨૦૦૦. ૫૬૫૩

—:o:—

અમદાવાદ.

“ આર્યોદય ” પ્રેસમાં છાપ્યું.

સંવત ૧૯૪૭ સને ૧૮૯૧.

કિંમત રૂ. [illegible]

७६५३

गोपीचंद राजानुं नाटक.

શ્રી ગણેશાય નમઃ શ્રી ગુરૂભ્યો નમઃ શ્રી ગોપીજન વલ્લભાય નમઃ અથ ગોપીચંદ રાજાનો ખ્યાલ લખ્યો છે.

હલકારાના દુહા.

આયા હલકારા ગોપીચંદકા રેહેવે બંગાલા દેશમેં;
સરસ્વતી ગાયા શારદા સમરૂં, ધર વલ્લભકો ધ્યાન.
પાયે ઘુઘરૂં બાજે ધનકે તોડે મુખસે તાન;
બાલ વ્યાસ ઉસ્તાદ હમારા, લેજો મુજરો માન. બોલ આયા. ૧
ઠામરૂ દેશ કમક્ષા દેવી હશમત હે ભરપૂર;
હીંગલાજકા દરશન કીના જવાલા રેહેગઇ દુર. બોલ આયા. ૨
રંગરંગીલા છોડી હમારે સદા જે રહે તે સંગ;
કામ પડે ઝગડેકે માંહી કરે ફોજમેં જંગ. બોલ આયા. ૩
પાંચ રૂપૈઆ પાવા રોજ કરો જગાં જે પર ન્યારી;
રાજા સાહેબકા હુકમ હુવા તો પકડા ચોર જુગારી. બોલ. ૪
ઘડી ઘડીકી ચીઠી લખવા ગોથા કછુય ન ખાતા;
ગુજરાતસેં જલદી આયા મુંબઇ કલકત્તા. બોલ આયા. ૫
મુંબઈમેં ગંગાદેવી કલકત્તામેં કાલી;
જોધાણામેં ચામુંડા લાલ ચુંદડી વાળી. બોલ આયા. ૬
બંગાલેસે આયા હલકારા શબકે મન ભાયા;
આવે ગોપીચંદ રાજા બાજે નોબત બાજા. બોલ આયા. ૭

ટેર દુહા.

આયે ગોપીચંદ ગોડ બંગાલેમેં રાજ કરે સબ દેશમેં;

સરસ્વતી માતા સારદા સગાઈ ધર વણકા ધ્યાન;
પાગે ઘુઘરૂ બાજે ઘનકે મુખસે તોડે તાન.
બાલ વ્યાસ ઉસ્તાદ હમારા મુજરો લેજો ગાન. આયા. ૧
પિતા હમારે જાને પ્રથવી નાગ ત્રીલોકી ચંદ,
રાજા કેદ કીયે દેવનને જીનકે કાટે ફંદ;
શીરે દખાઇ સેંદુરમાંહી દુનીયાં કરે આનંદ. આયા. ૨
મા મેરી મૈનાવતીસરે માતા બારથરી જાણુ,
ઊજીણુ નગરી સફળા તીરથ તીનકી દેવે દાન;
જોગી હાયકર ચલા જંગલમેં લગા ગ્યાનકા બાણુ. આયા. ૩
કામરૂ દેશ કુમક્ષા દેવી પુરાણુ કરજે કાજ,
દક્ષાણુ માતા તું જનુની રખીયો મેરી લાજ;
બારા ધાટી બંગાલેમેં ગોપીચંદકો રાજ. આયા. ૪
છીછ આતી હુઇ મુલકુમેં કરે નોકરી રાજા,
ન્યારી ન્યારી ધુડે નોબત બાજે છતીસે બાજા;
હાથી ઉપર કરે અંબાડી બાજે તુરકી બાજા. આયા. ૫
હાથી ઉપર કરે અંબાડી બાજે તુરકી બાજા,
ચડા શિકાર ગોપીચંદ રાજા મારા શેર સબ જંગલકા,
સાત સુરમેં ચાદે સુવે ઉનકે પીઠ બંગાલા;
બખતર પાખર ઓર પતકા હાથે સોંવે ભાલા. ચડા. ૧
ઓંશી લાખ અસ્વાર હમારા ચડને હેં સબ જંગમેં;
બડે બડે હમ ઝગડે ઝીતે ઘડી પલક ઓર છીનમેં. ચડા૦ ૨
પાંચ લાખ પ્યાદલ સંગ ચડતે ઘોડે ઓંશી હજાર;
સીતરે લાખ તો રેપેવે સાંઢીયે હાથી બાર હજાર. ચડા૦ ૩
કડાબીણુ ઓર હાથણુી મચ્યા ઢાલ પાસ હગર ખને;

કાથ પડે ઝગડેકે માંહી સબકે પેલે ચડને. ચડા૦ ૪
શીરોઇ તલવાર હાથમેં કડીયાં બીચ કટાર;
સીંગા ખાનર શીરે ભટકતા જાણે જુગ સંસાર. ચડા૦ ૫
પાંચ લાખ હાથી કે હોદે તુરીયાં બહોત અપાર,
વીશ લાખ તો પડે જંજીરા તીસ લાખ તલવાર. ચડા૦ ૬
શીર નકીબ ફોજકે માંહી બડા મોર દીલ બંકા;
ઘોડા ઉપર કરો સજાઇ દેખો નાગરે ડંકા. ચડા૦ ૭
તીસ લાખ બંદુક નાળીબંદ જાતે ખેગ સંભાલ;
કગર કટારા હાથ શીરોઇ પીઠ ઢલકતી ઢાલ. ચડા૦ ૮
બીશ લાખ તોપાંકે ઉપર એક પ્રનાગ નીશાન;
તીસ લાખ ઓ પડે જંજીરા એક લાખ અશગાન. ચડા૦ ૯
દેશ હમારા દુર હે સરે ગોડ બંગાલા શેહેર;
હું તો ગોપી ચંદ રાજા લીગો સીંગને ઘેર. ચડાં૦ ૧૦

ટેર.

ઓ—ચાલોને સીંગ શીકાર હો શીદાર જમીરા,
આદ જગીરા ભોમીઆ સાથે સુણજે ચીત લગાય;
ગાણુસ ગારો રોજકોસવો ફુલ લાખેણા ખાય હો. સી૦ ૧
પ્રથમ બાગ પાહાડકે માંહી બેઠો ગારગ રોક;
ગાગ ઉજાડયો ગોર કોસવો દુખી શેહેરકે લોક. હો સીદાર૦ ૨
સેજા મીઠી કાગ નીસરે ટુટીઆન કંઠ લગાય;
રાજા મીગીઠા રાજવી સવો સીગાં ચડે શીકાર. હો સીદાર૦ ૩
ઘોડા ઉપર ચડલે વેસરે લે નંગી તલવાર;
બાલ કેશરી કોપાસેંતી લેવા દુશગન કુમારે. હો સીદાર૦ ૪

ટેર.

ઓ—પારો સુનો સેર નિઃશંક જગાદે સીંગની.

ટેર.

સીંહણી—રાજા સીંગને ગત છેડ કરૂં મેં બીનતી;
ગો—ખડી રહે તું સીંગની થારા સીંગને દેહા જગાય;
  લાગો ગોરખ્યા રજપુતાસે આબ કાં ભાગી જાગ. થારો૦ ૧
સીં—તું આદમી બીચ વિસરે ઓ જંગલ બીચ સેર;
  તુર તહી તોડે મોરચો જીણુમેં રતી અણ ફેર. રાજા૦ ૨
ગો—ફેર ફેરકે તું કયા કરે થારા સીગને લેઉં ઘેર;
  ગાગ ઉજાડયો ગોરકેસરે મેં ઉનણો ગાગુ બેર. થારો૦ ૩
સીં—વેર છે થારો આગલો ફેર પીછે પસ્તાય;
  ઘેર આહુંકે કાંગનીસ તું ભેગ ગીલો ને નાગ. રાજા૦ ૪
ગો—શેર નીશંક પહાડમેં જગ જાગે જબ ગારૂં;
  હુડીઆન છોડું જીવતો સરે ટુક ટુક કર ડારૂં. થારો૦ ૫
સીં—નાગ લવે ટુકડોસરે ગારે ઝાલો ઉઠે આગ;
  સુતો શેર અબ જાગશે વો કરે રંગમેં ભાંગ. રાજા૦ ૬
ગો—રંગમેં ભાંગ ચકગતી લાલી તું તીરીયનકી જાત;
  થારા ખાવંદ પજા ચાલશે રજપુતાં દે હાથ. થારો૦ ૭
સીં—સીંગ લડે રજપુતાસે શીર જાને કયા હોત,
ગો—બડે બડે જોધે જંગલ બીચ ગારા સીંગને ડાર;
  હાથ છોડ હથીઆર ચલાવા છાતી બીચ કટાર. થારો૦ ૮
સીં—કહાડ કટાર ધરો કરમેમેં કરો શીરોઇ મ્યાન,
  ઇતની ખેર કરો તગ રાજા સાહેબ બચાવે જાન. રાજા૦ ૯
ગો—જાન હગારી નહી હે નારી ગત કરના ગગરૂર;
  લાગી ચોટ શીર શેર કીસતું રાંડ ભાગ જા દુર. થારો૦ ૧૦
સીં—દુર ભાગકે કહાં મેં જાઊં લડુ શેરકે સંગ,
  સનમુખ આય મોરચા માંડ કરા ફોજમેં જંગ. રાજા૦ ૧૧

ગો—તીરીયા લડે ખાવીંદકે આગે, જીવે જીતનો પ્યાર,

લગી ચોટ શીર શેર ગરનકી તું ઓર કરેગી યાર.થારો૦ ૧૨

સીં—ઓર ગરદકુ આગ લગાવુ જો જુજે ભરથાર,

સતી હોયકે સંગ ચલુંગી જલું ઉનકે લાર. રાજા૦ ૧૩

ટેર.

(સીંહણુ પોતાના સ્વામીને જગાડે છે)

જાગોરે જાગોરે જંગલરા રાજવી, જાગોરે જાગોરે જંગલરા રાજવી
ફીર કયા આવે તુજે નીંદ ચડ આગો ગોપીચંદ રાય.
તોરણુ આગો બોદ—જાગો જાગોરે૦
ચડ આયો ગોપીચંદ રાજા ચોકસ ધાલો ઘેર;
આબ સુતે શેનાસરે સરે થે પેલી બસાઓ ખેર. જાગો૦ ૨
દલપર દલ ચડે અતી ભારી તેરી એકલી જાન,
દોદો હાથ રાજા સો સો કર ભગવાન. જાગોરે જાગોરે૦ ૩
શીતેર લાખ ફોજકો ગાલીક વો ગોપીચંદ રાજા,
એક ચોટમેં આગર ડગાવે આધર બજાવે બાજા. જાગોરે૦ ૪
સનમુખ આય મોરચા ગાંડચા તોપ ધરી ફીર ન્યારી,
સોલધગાં કામે સુણ્યાસવો કર ઘોડે અસવારી. જાગોરે૦ ૫

ગોપીચંદ— ટેર લાવણી.

ખડા વાઘ જદ પડા જમીપર, લગા શીશ ભાલા,
મત કરના પ્રીત રાંડકી, મારા શેર દે ગઇ ટલ્લા;
જાન બચાકર ચલી જંગલમેં ઝગડેસે હારી,
બારા કોસ ફીર દે ગઇ અખાડા પર્વત ઓર ઝાડી.
નાલે નાલે ફીરે ભટકતી, જોબન ગહગાતી,
જલ જાઓ તેરી પ્રીત સજના મેં જાતીથી મારી;
ઇસ જંગલમેં આગ લગાવું આજ રહું ન્યારી,

મારા શેર જબ હુઈ મિરાની જીતોંકી હારી;
ગોપીચંદને દેખ તમાશા સબ દુનિઆંકુ આયા હાંસા,
તીરીયા કાજ જુઠા પાસા કરદે મેં કાલા.   ખડા૦ ૧
ફીરી ફોજ જદ ગોપીચંદકી કયા કહેતા ભાઇ;
રાંડ જાતસે કરકર મોહોબત કયા કીસને પાઇ,
લડે ફોજ બીચ શેર સયાને કેસી વે લડાઈ;
રાંડ ખડી જદ દેખે તમાશા પાસ નહી આઇ;
લાગી ચોટ શીર શેર ગરગકી ખાઇ ગઇ મુરછાઇ,
ગરતા શેર જદ કયાજ કહેતા તેરા રાજમેં સુખીજ રહેતા;
મેંકીસીકુ દુખ નહીં દેતા રહો બોલબાલા.   ખડા૦ ૨
ચડી ફોજ જબ ગોપીચંદકી કયા કેહેતા સબકુ,
રાંડ જાત જગતમેં જુઠી ના ચઇયે હમકુ;
દોલત માયા માલ ખજીના સબી દુનિઆં તુમકુ,
દોલત માયા બેઠા ખજીના યાદ કરો ઘરકુ;
ઇતની અરજ અબ સુનલો મેરી સબી જાઓ ઘરકુ,
જીતે રહે તો આન મીલેંગે જાતે જંગલકુ,
જોગી હોકર ધ્યાન લગાઊં પદમ પદાર્થ જો મેં પાઊં;
જનમ મરનસે મેં ટલ જાઊં હોય ગયા ઉજીયાલા. ખડા૦ ૩
હાકમને જદ કરી હુશીયારી હરણ એક લાયા,
બારા હરણી ઉનકે પીછે છલ બલ કીયા,
અપને હાથસેં ચોટ લગાઇ હરણા ગભરાયા;
બારા હરણી ઉન કે પછી મેરાદઈ કાયા,
હરણીકો જદ દેખત તમાશા હાકમ મુલવાયા;
રાંડ જાત એક નહી જુગમેં મનમેં હરખાયા,
આગી કહોતો યહાંસે સરકુ ચલો યાર સબ અપને ઘરકુ;

મોતી કહે મેં રટતા હરકુ. ખડા૦ ૪

ટેર.

ગો—મેનાવતી માતા નીર ભર્યોરે થારા નેણુમે,
મૈ—ગોપીચંદ લડકા, બાદલ બરસેરે કંચન મેહેલમેં;
ગો—કયું માતા તું ઉમુગનીસરે નીતકી રહેત ઉદાસ;
જો કોઇ કેહેવે જીભ કટાવું કરૂં દુશમનકો નાશ. મૈ૦ ૧
મૈ—ના બેઠા મે ઉમુગનીસરે ના કઈ રહુંરે ઉદાસ,
રન પલટી બાદલ ચડગેસરે આબ બરસણુકી આશરે.ગો૦ ૨
ગો—ના બાદલ ના બીજલીસરેરે ના કોઇ બાજે વાવ;
થારે મન ચીંતા ઘણી માને સાચી બોલ બતાવરે મૈ૦ ૩
મૈ—સાચ કહેશને સત ડગશેને જુઠ કહે પત જાય;
ઝાઝ પડી દરીઆવમેં શમે અધબીચ ગોથા ખાયરે.ગો૦ ૪
ગો—ઝાઝ પડી દરીઆવમેં સવે કરદઊં પેલે પાર;
માર હઠાવું નીરનેશમે કર નંગી તલવારરે. મૈ૦ ૫
મૈ—મ્યાન કરો તલવાર આને તુમ ધરો જમીપર ઢાલ;
કાયાનગર સુનો પડગો આને આપનો બીરૂદ સંભાલરેગો૦ ૬
ગો—મેરો બીરૂદ બરે તન તેરે જો કોઇ આગ્યાઇપાવું;
માતા હુકમ ફીરે નહી પીછો તુરતહી હુકમ ઉઠાવુરે. મૈ૦૭
મુઝે ભરૂસા પુત્ર તીહારા તુંહી આગ્યાકારી;
રાજપાટ સપનેકી માયા ઝીતો જગદુવારીરે,–ગોપીચંદ લડકા
જોગી હોજારે તજદે રાજનેં. ૮

ટેર.

ગો—માનું રાજ કરણુદે, જોગી મત કરરે મા મેનાવતી,
બારા બરસકી ઉમ્મર મેરી મેં કયા જાનું જોગ;
ચરચા કરે મુલકકે માંહી હસે શેહેરકે લોક, માનું૦

મૈ—મેરા બચન ફીરે નહી પીછા એ પુરસાકી બાત,
તેરી સુરત તેરા બાપકી સવો જલ બલ હો ગઇ રાખરે ગો૦
ગો–તેરા બચન ફીરે નહીં પીછા જો રજપૂત સપુત;
દો જુગ રાજ કરણુદે માતા ફીર જોગી અવધુત રે. માનું૦
મૈ—પાવ પલકકા નહીં ભરોંસા કરે કાલકી બાત;
કયા જાણું કે કાયા હોવસ જો ઉગતે પરભાતરે. ગો૦
ગો—દીન ઉગે દાતણ કરૂં ઓર નીતકો દેઉં દાન;
ખટ દરસનકો ભાવ રખુંને વિપ્ર વધાવું માન. માનું૦
મૈ—દાન દેવે ફલ કયા હોવેસાને ધન દોલત ઓર માયા;
અસલ ફકીરી લે લે લડકા અગર હોસી કાયારે. ગો૦
ગો—કાયા અગર કરૂં એક છીનમેં ટુટીઆન સાગેવાર,
પેહેલે પરણું પદમનીસરે વીલખે રાજકુમાર. માનું૦
મૈ—તીરીઆ જાત જગતમેં જુઠી, સુનરે ગોપીચંદ;
જનમ મરનસે હોજા ન્યારો કટે ચોરાસી ફંદરે. ગો૦
ગો—ચોરાશી ફંદ જીણીમેં કયા કયા નીપજે સાર;
સીતેર લાખ ફોજ દલ બાદલ ઉભો કરે પુકારરે. માનું૦
મૈ—કરે પુકાર એક નહી થારો આપણે અપણો કાજ;
મામો થારો દેખ ભારથરી તજ્યો ઉજેણી રાજરે. ગો૦ ૧
ગો—તજ્યો ઉજેણી રાજ ભારથરી આયો ગોરખનાથ;
દો જુગ રાજ કીયો પૃથ્વીપર ગયો ગુરૂકી સાથ. માનું૦ ૧
મૈ—ગુરૂ દેવનકો દેવ હોસરે ધરો ઉસીકો ધ્યાન;
જનમ મરણુસે હો જા ન્યારો બાંચ્યો બેદ પુરાણુરે. ગો૦ ૧
ગો—ભંવર પડયો ભવસાગર માંહે જામે નીર અપાર;
અવઘટ ઘાટ ઓર નાવ પુરાણી કીસ બીધ ઉતરૂ પાર. માનું૦ ૧
મૈ—ધરે ધ્યાન ગુરૂકો લડકા જુઠો સબ સંસાર;

સતકી નાત ધરગના નેજા ઝીનો જમ દવારેરે, જો૦ ૧

ટેર.

આગા બે જોગી નિગગ પહાડસે નહીથા પવન નહીથા પાણી;
જ્યાં હોતીથી આકાશ વાણી નહીથા પુરૂષ નહીથી નારી;
ચાર ખુંટગે ધુધરકાર. આયા બે જોગી૦
બદ્રીનાથમેં પડે હીગાલા આવે સરદકી ટહાડી,
આ પાસાગેં સીંગ ધડુકે ઊંચા પરવત ઝાડી. આયા૦
ગુરૂ હગારા સાહેલી ચીગનલાલ કરે સલાગ ચેલા બાલ;
ગુરૂ હગારા સાહેલી ચીગનલાલ જાત કામેછ. આયા૦
શ્રીશ્રી કરકે સીતા પુકારે એક ચીતસે રાગ;
બાબા આદગ ગુરૂ હગારા ઉસકા ધરતે ધ્યાન આયા૦
નિગગ પહાડસે આબુકી જગા જહાં રેહેવે જોગેસર નગ્ગા,
પુષ્કરહે હિંદુકા ધ્યાન બાલ વ્યાસકુ મેરા સલાગ, આયા૦
ગંગા જગનો તીરથ ભારી, નહાનેકુ આવે નરનારી,
સીપ ગુરૂકા ભરતા ચેલા ગાલ ખાવે બોતહી ચેલા. આયા૦
હરદુવાર હરકી પેહેડી વહાં ગંગા ફીર વેહેતી ટેડી,
ગાનસીંગને દેખાયા ભાવા અચેક જાગી દવ બતાવા આયા.
બતલાગણુ વાલા પુછેહે ખાવા બાહાર કોણું ખડાહે,
બાબા ગોપીચંદ જલબેલ ભરગ. આયા બે જોગી.

ગોપીચંદ— ટેર.

અગર કરોરે કરૂંરે બંદગી ગુરૂ ગુરૂ જલંધર નાથ,
પેલા પુતલા જલ ગયારે પિતા સુધારો કાજ, અગ૦ ૧
જલ બલ મીલ ગયારૈં તમેરૈં ધસ રણા સબ રાજ;
અગર કરોરૈં કરૂં બંદગી ગુરૂ ગુરૂ જલંધર નાથ. અગ૦ ૨
દુસરા પુતલા જલ ગયારૈ મૈનાવતી ગારી માય;

હાથ જોડને કરૂં બંદગી લળી લળી લાગું પાય. આગ૦ ૩
તીસરા પુતલા જલ ગયારે સનમુખ ખડી ઘર નાર;
પેહેલાં પારણું પદમણી સેવો વિલખે રાજકુમાર. આગ૦ ૪
ચોથારે પુતલા જલ ગયારે ચંદ્રાવતી મેરી બેહેન;
રોસ ભારે ચિંતા કરે ભાર ભાર આવે નેન, આગ૦ ૫
પાંચમારે પુતલા જલ ગયારે ઉગ્રસેન ગગરૂબ;
ગાગ ઉજાડયો ગોરકેસરે જોગી હુવો અબધુત. આગ૦ ૬
છઠા પુતલા જલ ગયારે ઉભો કરૂં પુકાર;
સરન પડયો ગુરૂ દેવ કેરે આગ ચાહે તો માર. આગ૦ ૭
સાતમા પુતલા થીર રહ્યારે ગુરૂ ગુરૂ જલંધર નાથ;
મોતી કહે મન ધીર વાચા સાંઇ બચ ગયો રંક ફકીર. આ૦ ૮

ટેર.

જલંધર—બારા બરસકી ઉમર બચ્ચા ગોડ બંગાલે રાજ કરો.
તુમ રાજા મેં જંગલ જોગી તેરે મેરે કયા કામ;
રાજ કરો ગાદી ઉપરે લેઓ ગુરૂકા નામ; બારા૦ ૧
ગો—ના ચઇયે મુઝે દોલત માગા ના ચઇયે મુઝે ગામ,
હાથ જોડને કરૂં બીનતી ગુરૂ સુધારો કામ;
મેં ચેલા તુમ ગુરૂ હમારા શિરપર મેરા હાથ ધરો. બારા૦ ૨
જ—તુજે ચેલા ના કરૂં સરે સુણુ રાજા મેરી બાત;
કયું તું મારે પાવ પડતહે જોડતે હે હાથ. બારા૦ ૩
ગો—ભગવાંમે ભગવાન બસતહે ગુરૂ દેવનકો દેવ;
આપ તરે ઓરનકુ તારો કરૂં તુમારી શેવ. મેં૦ ૪
ગોપીચંદ— ટેર લાવણી.
સુણો જલંધર આપ નિરંજનજી તુમ ગુરૂ મેં ચેલા તેરા,
પડી ઝાઝ દરીઆવ બીચમેં પાર લગા બેડા મેરા;

તીરીઆ જાત જગતકા ફૂંદાજી તીન લોક ઇસમે મોઈ,
માત પિતા ઓર બેનજ બંધુ ન્યાત જાત સગા સોઇ;
રાજ મરણ અભિમાન મરણ બતાજી પાપ પરગટ હોઈ,
જમી ઓર આકાશ બીચમેં ગયા નહીં સાબત કોઇ;
એ સંસાર ભરા દીલ સાગર જીગ મછી કાટે પોઈ,
ખડ પાલપર કાહે પુકારે રૂપ ધરા જેસે બોઇ;
બુરા કાલકા ફૂંદા મેને છોડા રાજ સબ ધંધા.
એ બદન વણુ હેગીદા નહી તાજ જહાં જલ ઘેરા. પડી૦ ૧
ધરમ રાજને ધજા ચડાઉજી શિરપર આયકર કાલ ખડા,
જબ ચુકે જબ મારે સોટ જ્યું ચીડીયાં બીચ બાજ પડા;
કાયા દે અવડે કાયાજી ઉસ મટ્ટીકા બના ઘડા,
લાગે ઠેસ જદ ઉડે ખેસા જદ ટુટે તાર જ્યું તડા તડા;
બ્રહ્મા બિસનું મહાદેવ થાઇ એ તીનુસે કોન બડા,
ઉનકે આગે ઓ નહીં ચુકે જાય આસનપર દીયા ખડા;
બુરી કાલકી ફાંસી વો મુક્ત મરે ચોરાસી;
કહાં મથુરાં કહાં કાસી ચાર કુટ ફીર ગયા ફેરા. પડી૦ ૨
સત જુગમેં હીરણાકસ રાજાજી મહાદેવને બરદાન દીયા.
સાત દ્વીપ નવ ખંડ બીજમેં સબ પૃથ્વીકા રાજ કીયા;
દ્વાપરમેં દુરજોધન રાજાજી અધ સીંગાસન હાથ લીઆ,
આયા કાલ જદ પડા ધરનપર ઘડી એક ફીર ના જીયા,
ત્રેતામેં રાવણ થા રાજા સબ દેવનકુ કેદ કીયા;
મેઘ માલ હોઉ ભરતે પાણી ચંદ્ર સુરજ જલ તે દીયા,
કૃષ્ણ ભગે કલજુગમેં રાજાજી સબ જાદવ અભિમાન કીયા,
આયા કાલ જદ પડા ધરનપર મર મયે ગોપી ક્રોડ હીયા;
ચારૂં જુગકી કહીં કહો નાથ અબ ક્યા રહી,

સંગ કીસકે ગઇ નહી તાગ જહાં જલ ઘેરા. પડી૦ ૩
સુણો નાથ એક અરજ મેરી ગુરૂ વિના કેસી મુક્તિ,
બડે મુની એ વિસ્વામિત્ર સબ દેવન મીલ કરી ભક્તિ;
સુકાચાર અસુરકે દાતાજી બચા ચલીયે જુગતા જુગતી,
ગોરખનાથ ભરથરી રાજા રાજ છોડ ગાયા મુકતી;
કહેતે મોતીલાલ સભામેં અખંડ જોત કરે જુગતી;
દુશમનકો નાશ ભવાની અરજ સુણો મેરી શકતી;
ભગત તુમારે તારે સબ અસુર નરકુ મારે;
હુંડ હુંડ કર ન્યારે ઉઠી જોગકી લેહેરાં. પડી૦ ૪

ટેર દુહા.

ગો—ચંપા નીજરાંરો મેલો મારી બેનરો;
સુણ હે બાંદી કહું હકીકત મેહેલાં નીચે આવ;
ધન દોલત માયા નહીં માગું ભીક્ષા ધરમકી લાવ. ચંપા૦ ૧
દાસી—જોગી લુણ ભરાવું થારી ખાલમેં;
બાંદીચારી બાપ રખીશ નહી મુખસે બોલ સંભાલ,
કોણ બેન તું કીસકા ભાઈ લુણ ભરાવું ખાલ;
નામ લેવે તું ગોપીચંદકો ઉઠે બદનમેં ઝાલ. જોગી૦ ૧
ગો—બાંદી મારા બાપ કીસથા લઈ કાલમેં મોલ,
દીવી બેન કો ડાય ચેશતે દેખ્યો થારે તોલ;
માલ ખાય મસ્તાની હોય ગઇ બોલે કડવા બોલ, ચંપા૦ ૨
દા—મેરા બચન ફીરે નહીં પીછા તુજપર આવે રીસ,
કીતને જોગી મંગકર ખાતે ફીરતે દસ ઔર બીસ;
સુણતાં રાજા ઉગ્રસેન થારો અધર કટાવે શીશ. જોગી૦ ૩
ગો—અધર શીશ કટાનેવાલા નહીં પૃથ્વીમેં જાયા,
ના કીસીસે વેરભાવ મારે ના કીસીસે દાવા;

જાય કહેછે મારી બેનને થારો વીર ગોપીચંદ આય. ચં૦ ૪

ટેર

દાસી—બાઈ ગોપીચંદ આયો બાગવા વેસમેં,
ઉઠ એ બાઇ બારણેશ થારો આયો ગોપીચંદ વીર;
જોગી હોયકર ચલા જંગલમેં સુનો કર ગયો પીર. બા૦ ૧

ટેર.

ચંદ્રાવતી—દાસી રાજ કરેરે વીરો દેશમેં,
હે હીતીયારી પાપનીશ માતુ બોલ ન એસા બચન;
નાગ લેવે તું ગોપીચંદકા ઝાલ નગાવે બદન દા૦ ૧
દા—જેસી ઝાલ ઉઠી તન તેરો તેસી મુજકુ જાણ્યુ;
નાગ બતાયા નારપત માતુ સમ દીયા સેલાણુ. બાઇ૦ ૨
ચં—જોગી જોગી મત કર દાસી મુખસે બોલ સંભાલ;
ઓતો જોગી દુર દેશકો લુણ ભરાવું ખાલ. દાશી૦ ૩
દા—લુણ ભરાવું ખાલમેશ થાને મારૂં જીવસે ડાર;
ભીક્ષા માગે બારણેસ વો ઉભો કરેરે પુકાર. બાઇ૦ ૪
ચં—કરે પુકાર એક નહીં પુછે નીશદીન આવે હાર;
એક સુરતકા અનેક જોગી દીનમેં ફીરે હજાર. દાશી૦ ૫
દા—એક ચંદ્રકો ચાંદણોસ ફીર દુજો ગોપીચંદ;
ત્રીજો ન જોયો પૃથ્વીસ વો કરે ઉજાળો મંદ. બાઈ૦ ૬
ચં—એક અચંબો સેં સુણ્યો સરે જો ધર હોય ઉછાવ;
કુંજર કસિયા પાલખીસ વો ધરતી ધરે ન પાવ. દાશી૦ ૭
દા—પાવ બલે ધરતી તપેસરે સુરજ રહ્યો શીર છાંય;
ભીક્ષા માંગે મેહેલમેંસ વો ઉભો કરેરે પુકાર. દાશી૦ ૮
ચં—દલપર દલ ચડે અતી ભારી વો બંગાલો રાજ;
છત્ર સિંગાસન ચમર ઢોલાવે બેઠ ચલે ગજરાજ. દાશી૦ ૯

દા—કાનમેં મુંદ્રા ગલે મૃગછાલા શીરપર વાગવા વેસ;
  સીંગી નાદ બજાવે મુખસે આદ પુરૂષ આદેશ. બાઈ૦ ૧૦
ચં—હીયો હુલ કરે સખીસ ગારો જીવ ધરે નહીં ધીર;
  કીસબીધ દેખું વીરનેશ ગારે નયણે ન થંભે નીર. દાશી૦ ૧૧
દા—નેણુા નીર રાખલેસ બાઈ એગ મીલાને જાય;
  ધુપ પડે ધરતી તપેસરે જલે જમીનપર પાવ. બાઈ૦ ૧૨
ચં—ઉઠ એ બાઈ બારણેશ તું લે સખીયાંને સાથ;
  કરો આરતી ગોપીચંદકી પુછો મનકી બાત. બાઈ૦ ૧૩

ટેર દુહા.

ગો—ગારી બેન સયાની બિક્ષા આલોની ઉભો બારણે;
ચં—ગોપીચંદ વીરા, જોગી હુવોરે કીણુ કારણે,
ચં—કાં સેં લેની સેલી સીંગી કહાં ફુકાયા કાન;
  બારા બરસકી ઉંમર તેરી તું લડકા નાદાનરે. ગો૦ ૧
ગો—જનગ દીયો મૈનાવતીસરે કિસબીધ લોપું કાર;
  મુંડ મુંડાગે મેહેલમેશને કિયો ગુરૂકી લાર. ગારી૦ ૨
ચં—ગરજો ગા મૈનાવતીશરે જીને બતાયો ગ્નાન;
  દુજારે ગરજો સતગુરૂ થારા ફુડચ છુરીસે કાનરે. ગો૦ ૩
ગો—કાન ફુડાયા મુદ્રા પેહેરી કરલીયા ભગવા વેસ;
  માત પિતાને દોષ ન દીજે લીખ્યો બિધાતા લેખ. ગારી૦ ૪
ચં—કહાં બિધાતા લીખ ગઈ અને સંગતકા ઉપદેશ;
  શેહેર બંગાલા સજી ડુબાયા કર કર ભગવા વેસરે. ગો૦ ૫
  તેરા ગુરૂકું આગ લગાઊ દીની ઉલટી શીખ;
  રાજ છોડને ભયો ગસાની ઘરઘર માંગે ભીખરે. ગો૦ ૬
ચંદ્રાવતી—

ટેર લાવણી.

  મેરી અબલાકી ઇતની અરજી સુણુ ગોપીચંદરે બાઈ;

માતા મેરી જનમ દુખીઆરણુ રોય મરેગી ભોજાઇ. ટેક.
મેરા બાપકુ એકહી બેટા દુસરા મેને જનમ લીયા;
પુત્ર વિના પરીવાર સખીરી જ્યું મંદીર બીચ એક દીયા,
તેરા સમરણુ સબ કોઇ કરતા જીવ જોગીકા ભેક લીયા;
તેરે બિના અબ સુણરે ભાઈ મરજાવેગી ફોડ હીયા,
હીયા ફોડ મરજાવે કહો કહો જોગી કહાં પાવે;
ઘર ઘર અલક જગાવે કોણુ ઉપાય કરૂં ભાઇ. માતા૦ ૧
બીના ભાઇકા બેન ન બોલે જુગમેં રહેવે નહી નાતા,
મુંડ મુડાકર સુણી મેહેલમેં બુરી કરી જો ઘર આતા;
દેખ કસાઇ દયા ન આઇ ફાડા કાન અપને હાતા,
ઈસકી કીસમતમેં એહી લીખીથી બુરી કરી જોગી દાતા;
શેહેર બંગાલા સબી ડબોયા છોડ ચલે અન ધન માયા,
કોણુ દેસસે આયા જલંધર કહા કરે આગર કાયા.
હાથ જોડને કરૂં બીનતી સુણજે તું મેરા ભાઇ;
કહા હે ઉસકી નાત જાત વો હે બણીકી યા નાઈ,
જોગી બનકે આયા છીજે મેરી કાયા;
મોતીને ખ્યાલ ગાયા ભેખ ઉતારોરે ભાઇ,
માત મેરી જનમ દુખીઆરણુ રોય મરેગી ભોજાઇ.
ટેર.

ગો—રતનાદે બાંદી ભીક્ષ ઘરમકી લાવના.
રતનાદે—સુણ બાલક જોગી મેહેલાં નહી અલક જગાવના,
ગો—જોગી ખડા તેરે બારણે લુંડી ભીક્ષા ઘરમકી લાવ;
ધુપ પડે ધરતી તપેસ મારે સુરજ શીર તપે છાંય,
ગુરૂસે વીનવું ભિક્ષા ધરમકી લાવના. ૧
રત—કાં થારી માતા ઘર નહી શાને પિતા ગયો પરદેશ,

કોણ થાને મુસે બોલીઓ તું કર ગયો ભગવો વેસ;
ગુરૂસે વિનવું થાને કીનેરે દીયો ઉપદેશ,
સુણ બાલક જોગી મેહેલાં નહીં અલક જગાવના. ૨

ગો—માતા મેરી ઘર બસે લુંડી ગુરૂ જલંધર નાથ,
અગર કીયો ઇન લોકમેં મારે ધર્યો શીર પર હાથ;
ગુરૂનો વિનવું મેહેલાં ફીરતા હું દીન રાત;
રતનાદે બાંદી ભિક્ષા ઘરમકી લાવના. ૩

રત—મેહેલાદા મારગ છોડ દે જોગી યહાંસે હો જા દુર,
ભૂખ્યો હોય તો માંગલે થારો કરૂંરે દળીદર દુર;
દયા મુજ આવતી મેહેલા અન ધન લખમી પુર,
સુણ બાલક જોગી મેહેલાં નહીં અલક જગાવના. ૪

રતનાદે— ટેર દુહા.

ચલો બાઇ અબ બારણે જોગી અલક જગાવે હે,
અલક જગાવે ને નાદ પુરાવે ને ઉભો કરે પુકાર;
માઇ બાપ તો કછુઓ ન કહેને દીસે રાજકુમાર;
આલો બાઇ અબ બારણે જોગી અલક જગાવે હે. ૧
સુણી રાણી પાટમદે આવ ઉઠ બારણે જોગી અલક જગાવેહે,
લોભકો નહીં આકાશ જીવુ છોડી સબ જુગતકી આશ;
માંગતા હે સો બીના લીયે જાવે હે. સુણ૦ ૧

રાણી—સુણ હે રતન બજાનકુ જતન કર માંગ બાઇ;
આજ બાઇ ભોરી હો બતાવતી કે કંથ મેગ વારંવાર જોઇ હે;
જવાન કયા હુઈ બાવરી રાજા તો ગયા શીકાર,
વખત હુઇ આણેકી કર આપણેં કાગ બેઠી ગુણ ગાવે હે.

રાણી— ટેર દુહા.

જોગી થારીરે સુરત મારા રાજરી.

થારી સુરત ગારા રાજકીશને ખેલણુ ગયો શીકાર;
બોલી સુણકર જો મૈં દોડી આઈ મેહેલકે બહાર. જોગી૦ ૧
કાં થારી ગાતા ઘર નહીંશને પિતા ગયો પરદેશ;
કોણ થાને મુસે બોલીયો તું કર ગયો ભગવો વેશ. જોગી૦ ૨
ભીક્ષા ગાગે મેહેલમે સરે ઉભો કરેરે પુકાર;
સુરતા લાગે સામીની સાગારે રાજી કઉણી યાર. જોગી૦ ૩
કોણ થાને મુસે બોલીઓસરે કોણ થાને દીની શીખ;
કાલ પડા ઉગ્રુ દેશમેં તું ઘર ઘર ગાંગે ભીખ. જોગી૦ ૪

ટેર.

ગોપીચંદ જનગકો વેરી રહો.

ગોપીચંદ— ટેર.

ભયો ભયોરે ગન જોગી હો ખડા મેહેલકે બહાર.
કરતાં હું પુકાર સુણીયો અરજ મેરી.
અટલ રહો તેરા રાજમેંશરે સબી મેરા રાજ.
આબાદાની મેરી બાસી કુસી તેરી હાજર હોવે સો ભીક્ષા લાવ.
બહોત દેર હુઈ મુજે લાવ ફેરી ગુરૂસે પાયા ગ્યાન,
એ ઘરૂં મેં રાજ ધ્યાન લાવો ગાઇ ભીક્ષા મુજે હોતી હે અવેરી;
ભયો ભયોરે ગન જોગી હો. ભયો૦ ૧
હોતી હે અવેર જામે કછું નહીં ફેર,
ગાંગતા હે ભીક્ષા ખેર મેં કહા કરૂં જનગકો ભોગી;
સો આજ બન્યો જોગી ગલે ડાલ મૃગછાલા;
અંગ ભરમાઈ હે પલકમેં મુલક ઉઠાય દીનો;

અંગ ઉલટ ગયો દરીઆવ એક છીન માંહે;
બંગાલાકો છોડયો રાજ તજી સબ જુગતકી ચાલ;
ત્રિયાકુ કહે ગયો માઈ હો જનમકો વેરી હો. ભયો૦ ૨
રાજાકી રાણી સો ગુરૂકી માતા લીખા લેખ બિધાતા,
સો મેં ક્યા કરૂં પુરબલે પુન્યસે કરી હે ધુણીકી સેવા;
માતા ભાર કરી કૃપાસેતી આણુ મીલા હે,
પુજીતો પીરાઈ બદલી હે શેર સો પીયા મે કેસે ફીરૂં;
ઇસ જંગલમે જુઠગ જુઠા લગી હે લુટગ લુટા,
નહી બચે જાન રાણી મેં ક્યા કરૂ,
જનમ ઓર મરનસે ન્યારા નહી કોઇ,
દઇશ ભયે અવતાર જાને ધરમ ધરાહે,
મચ્છ ઓર કચ્છ વરાહ નરસીંગ રૂપ દેખ હીરણ્યાકસકુ મારાહે.
કૃષ્ણને કંસકુ મારા હે.
બુદ્ધાને બુધ્ધ હર લીની સબકી કલંકી અવતાર.
મહારાજ બડે હે. ભયો૦ ૪
જનમ ઓર મરણસે ન્યારા નહીં કોઇ,
દશઇ ભયે અવતાર જાને ધરમ ધરા હે;
સંતનકી સુણી પોકાર આયે જનમ ધાર,
ટુક ટુક કર અસુરકુ મારા હે જાને કરે હે અનેક કામ,
આપણા આપણા ભગત દેખતા હે જાકો નામ નહીં આધાર;
રાણી જોઈ ખાવંદ હમારાહે. ભયો૦ ૫
આયો ખાવંદ તેરો સો બસે ચીત મેરો હે,
જલંધરકો જોગ પાયો, જેસાઇ આપ તેસો પલ્લે બાંધીયો પાપ

હરે મહારાજ થાને એસી સીખ કોન બતાઈ હે. બાગો૦ ૬
પિતા ત્રીલોકીચંદ જાને કીયો સબી આનંદ,
માતા તો મેરી મૈનાવતી અમૃતસે ભરી હે;
બેનોઈ તો ઉગ્રસેન જાકો ભર આવે નેન,
બેન તો ચંદ્રાવતી મેરી ચિંતામેં ખડી હે,
રાણી પાટમદે મેરે સનમુખ ખડી હે;
વાહ વાહરે ગોપીચંદ તેને બહોત બુરી કીઇ હે. બાગો૦ ૭

ટેર.

રાણી—રાજા થાને પાખંડ એ ભેદ બતાયો વે,
ગો—માઇ માનું બ્રહ્મ ગ્યાન ગુરૂસે પાયા વે;
રા—કાં હે બ્રહ્મા કાંહે વિસ્નુ કાંહે આદ સન્યાસી,
તીન લોકમેં રાજ ઉસીકો વો કૈલાસકે બાસી;
ચેલા કીયા પાખંડીને ડાલ ગલે ફાંસી. રાજા૦ ૧
ગો—ઇધર બ્રહ્મા ઇધરં બિસ્નુ ઇધર શંકર દેવ,
આગમ નિગમકી સુઝે ઉનસે લગ્યા નેવ;
હાથ જોડને કરૂં બીનતી ગુરૂ દેવનકો દેવ. માઇ૦ ૨
રા—તેરા ગુરૂકુ પુછો બે રાજા બિના પુરૂષકી નારી,
બ્રહ્માકો સાવિત્રી સોવે બિસ્નુકે ઘર રાણી;
મહાદેવ સંગ સોવે પારવતી ડાબે અંગ નિશાની. રાજા૦ ૩
ગો—મેરા ગુરૂને એસા બતાયા કીણુસે બોલના નાહી,
બ્રહ્મા બીસ્નુ મહાદેવને સારી સૃષ્ટી રચાઇ;
બીના નાર નહી નરકી પેદા મેં લડકા તેં માઈ. માઇ૦ ૪

રા—માઈ માઈ મત કર માતુ તું છે રાજકુમાર,
એક દીન રાજા તું હતો અને તુમ પુરૂષ હમ નાર;
ચેલા કીયા પાંખંડીને છોડ ચલાવો સંસાર. રાજા૦ ૫

૯૨.

રાણી—રાજા હમસે હસ બોલો ચાલો મેહેલાં માંહે;
ગો—માઇ માનુ ભિક્ષા ઘરમકી લાવ ગુરૂકી આગ્યા નાહી,
રા—કાંસે લીના ડંડ કમંડળ કાં લીની મ્રગછાલા,
કોણ ગુરૂ ઉપદેશ બતાયો કીને પેરાઇ માલા;
ગુરૂકા નામ બતાવે જોગ તે કેસા પાવે,
ભિક્ષા માગણુ આયા છીજે મેરી કાયા,
રા—રાજા હમસે હસ બોલો ચાલે મેહેલાં માંહે.
ગો—ડંડ કમંડલ દીયા ગુરૂને ઉને પેરાઇ માલા,
શેલી સીંગી નાદ બજાવે ઓઢણકુ મૃગછાલા;
ગુરૂને ગ્યાન બતાયા રસ્તા જબસે પાયા,
ગુર દેવનકો દેવા કરૂં મેં ઉનકી સેવા. માઇ૦ ૨
રા—તેરા ગુરૂકુ આગ લગાઉં જીને બતાયો ગ્યાન,
બારા બરસકી ઉમર તેરી તેં રાજા નાદાન;
જલંધર કહીએ ઝેરી જનમકો મેરે વેરી,
ભિક્ષા કેસે લાવું ગુરૂકુ આગ લગાઊં રાજા૦ ૩
ગો—ચલ બે રંડી નહીં કામકી મુખસે બોલ સંભાલ,
મુક્તીકો દાતા જલંધર ઉસકો દેતી ગાલ;
જલતી મેરી કાયા ગરબાક બાન લગાયા,

ધાકસે ભાગે હાથી તેં જોબન ગદમાતી. ગાઈ૦ ૪

રા—મેરા જોબન બાહોત જોરાવર તેં જોગી બન આયાં.
જયું જયું સુરત દેખું તેરી છીજે મેરી કાયા;
માયા તેને કેસી તોડી બીચડ છઈ મેરી જોડી,
અંતસે ઉઠે જવાલા સૂન ગોડ બંગાલે વાલા. રાજા૦ ૫

ગો—ગોડ બંગાલે રાજ કેસે માઇ દો વિપ્રને દાન,
રમતા જોગી હસકર પુજે વધે જગતમે માન.
માંગ કર લાવે જે ફેરી વેદ ગામે મા તેરી,
ગુરૂ આવેગા મેરી આજ તો ભાગા સવેરા, ગાઈ૦ ૬

રા—હુવા સબેરા માગે ફેરા કેસે બોલું નાહીં,
તેરા મેરા ન્યાય હોવેગા ભાર પંચાંકે માંહી;
પકડ લઉં તેરા પલ્લ કેસે તેં તોડા તલ્લા,
બાપને ભેજું પાતી જનગકા મેરા સંગાતી. રાજા૦ ૭

ગો—તેરે જનગકી તું સંગાતી મેરા જનગને જોગ,
ઇસ બાતામેં નફા નહીં હે હશે સેહેરકે લોક,
જોગકી બુધ માતા લીખા સો લેખ બીધાતા,
કલપતી કયું તું મનમેં જોગ લીખા મેરા કરમમે. ગાઇ૦ ૮

રા—લીખા આંક સોઇ બીધાતા ક્યોં કરતા કીરતાર,
જા ઘર રહેતી મેં બાપકે ઓર મીલે ભરથાર;
સુનો મહારાજ રાજા દેશકા આવે શંકા,
બાપકે મેં હઉં પ્યારી રેહેતી અટલ કુંવારી. રાજા૦ ૯

ગો—અટલ કુંવારી રેહેવતીસને જો જામેં મર જાય,
હમકુ અમ્મર કીયા ગુરૂને ક્યું મનમેં પરવાય;

ગુરૂ હે ગાસ હમારા ગ્યાનકા કીયા પસારા,
તેરા ગુરૂ મોતી ગાયા પરમ પદારથ પાવે. માઈ૦ ૧૦

રાણી— ટેર.

શેહેર બંગાલો યું ઝુરે થારી ફોજ ખડી મહારાજ,
બાદલ મેહેલ બાદન જ્યું ચમકે રતન જડીત ગખાસ;
ભારી સભાકે બીચમેં રાજા કરે નીત રાસ. શેહેર૦ ૧
જનમ જનમકો તું બડ ભાગી જોગી હુવો કીસુ કાજ,
ત્રિઆકુ તું કહે ગયો માઈ શરમ ન આઈ લાજ. શેહેર૦ ૨
હાથી ઊપર કરી અંબાડી હોદે કરી ગજ રાજ;
ઘોડાકી કછુ છીનત સારી ત્યાગ દીયા મહારાજ. શેહેર૦ ૩

રાણી—

ભાયોરે ગોપીચંદ જોગી આસન વાર બેઠો એક છીનમેં.
આપ ભલો બડભાગી પહેલી બાત કીયું કીયોસરે,
આણ કાયકું ત્યાગી. ભાયો૦ ૧
આસન માર બેઠા એક છીનમેં ધણુ સરોવરકી પાસ;
બોતલાયો બોલે નહીંસરે બેઠા આસન માર. ભાયો૦ ૨

ટેર લાવણી.

રાણી—

રાજા રાજા ખડી પૂકારૂં જોબન મદમાતી,
જોગી હોયકર ચલા જંગલમેં દેખું જલે મોરી છાતી:
મેહેલા નીચે આલેક જગાવે એ ઉસકા કેહેના,
માતાબર એ ભિક્ષા માગે કેસે કહુ બેહેના;

બીના પુરૂષ હે ત્રિયા જુગમેં જુઠા હે રેહેના;
જ્યું જ્યું સુરત દેખુ તેરી ભર આવે નેના;
દોલત ગામા ગાઞ ખજીના સબી ભુટાય દેના,
જોગન હોયકર ભસ્મ લગાવુ ઉસ રાજાકે સંગમેં જાઉં,
જનમ સંગાતી. જોગી૦ ૧

બારા બરસકી ઉમ્મર તેરી શુનતા દીલજાની,
આગીયારા બરસકી ઘરમેં ત્રીયા ચડતી જવાની;
સાસુ કહે તેરા નાશ બોલતી ઉલટીરે જવાની,
સેહેર બંગાલા સબી ડબોયા ફિરા દિયા પાની;
જોગ જોગી હુવા પલકમેં કર ગયો નાદાની;
સુણો રાજ એક અરજ મેરી તેરે બીના મેરી સુની કચેરી;
દિવા નહીં બાતી. જોગી૦ ૨

એક દીન રાજા તોરણ આયા સબી કરી ત્યારી,
જો મેં જાનું હોયગા જોગી રેહેતી અટલ કુવારી;
અકલકારી ધા લગ્યા ખાય ગઇ લાચારી,
બીરજ રહી બરજો નહીં ગાને જગડ જગડ હારી;
જો લીખ ભેજુ મેરા બાપકું શરગકી ગારી.
સુરત ભેજ દઉં મેં હલકારા મેરા બાપ દીલભર પ્યારા;
ભેજું પ્રેમ પાતી. જોગી૦ ૩

કબસે જોગી ભયા જલંધરૂ જનમકા ઝેરી,
કોઇ જનમકા માગે બદલા આણુ લિયા વેરી;
હાથ જોડને કરૂં બીનતી સુણો અરજ મેરી,
તુમ જોગી મેં હોઉંગી જોગન રહું સંગત તેરી;

નાસે નાસે ફીરૂં ભટકતી સદા રહું ચેલી,
ધુણી પાણીકા સેવા કરૂંગી ઓર ફીરૂં ફેરી;
મોતી કહે મેં ક્યા સમજાઉં એહ સભા મીજલસમેં ગાઉં.
કહો ગુણી મેં ક્યા બતલાઉં રહો ગુણ ગાતી. જોગી૦ ૪
ગોપીચંદનો ખેલ રચ્યો હે શીખે સુણે ને ગાવે;
મન ઇચ્છા પુરણ હોવેગી દુઃખ કબુ ન પાવે.

